

Grítan
PRESS

Skutočný
príbeh o tých,
ktoré v slepej
zamilovanosti
veria úplne
všetkému.

Blanka Svobodová

TAJNOSTKÁR

Aj samé sebe vieme nahovoriť, že sme šťastné. S chlapom, ktorý vzťah len predstiera.

TAJNOSTKÁR

ISBN 978-80-8176-113-3

Blanka Svobodová

TAJNOSTKÁR

Copyright: Blanka Svobodová

Obsah

- Kapitola 1: Tolko radosti naraz
- Kapitola 2: Gesto navyše
- Kapitola 3: Predsviatočná melanchólia
- Kapitola 4: Príliš veľa smútku na jednu ženu
- Kapitola 5: Intenzívny pocit jagavého šťastia
- Kapitola 6: Vianočná kulisa
- Kapitola 7: Cesta z mesta
- Kapitola 8: Diaľka prebúdzá blízkosť
- Kapitola 9: Prílet s turbulenciou
- Kapitola 10: Snový domov?
- Kapitola 11: Päťhviezdičková odmena
- Kapitola 12: Bratislava
- Kapitola 13: Som sýta
- Kapitola 14: Priepastné ticho
- Kapitola 15: Zabudnutých tridsať
- Kapitola 16: Láska ako čokoláda
- Kapitola 17: Pozvanie, ktoré sa neodmieta
- Kapitola 18: Budapešť
- Kapitola 19: Nadpozemské výkony
- Kapitola 20: Neverím
- Kapitola 21: Charakterný oznam
- Kapitola 22: Staviam všetko
- Kapitola 23: Neberiem nič
- Kapitola 24: Drž sa, kočka
- Kapitola 25: O mŕtvych len dobre

Ďakujem

sestre za podporu,
Mikovi za to, že je,
Evite za objavenie

Blanka

Predhovor

Priznávam, že som si voči svojmu okoliu vytvorila istú dávku arogancie a nehanbím sa za to.

Žijem naplno, snívam potichu, väčšinou pokojne a s rozvahou.

Nezaoberám sa ľuďmi, ktorí nerešpektujú moje pocity a ani nečakám, kým sa rozhodnú. Osud si riadim sama.

Nie som vševediacca, ale kráčam za svojím srdcom s hrdosťou a láskou k životu.

Život sa predsa začína tam, kde sa končí strach.

1.

Tolko radosti naraz

Precitla som z nepokojného spánku a zahľadela sa do tmy. Je vedľa mňa, počujem jeho dych, cítim jeho prítomnosť. Viem, že je to obyčajné, ale pre mňa absolútne neznáme a veľmi krásne. Celá sa chvejem blahom, mám pri sebe toho, koho tak milujem. Znamená pre mňa všetko. Do tmy svietia jeho neuveriteľne drahé a nadčasové hodinky. Kúpil si ich len tak, pre radosť, vysvetľoval mi nedávno so zápalom. Tento nahý spiaci muž je labužník ako bič. Po všetkých stránkach si dopraje luxus. Usmievam sa, je to môj Mik. Tolko šťastia naraz.

Úplne vytrhnutá zo spánku sa dvíham z postele a zľahka odchádzam von zo spálne. Idem po pamäti, zakopávam o topánky, ktoré ležia ledabolo pohodené na dlážke. Vedľa nich pokojne odfukuje zlatíčko Cairo.

Aj on zjavne pocítil nutnosť rešpektovať výnimočnú situáciu a v túto noc sa prestal tlačiť na svoje miesto a spokojne si oddychuje na deke... Nech má panička radosť. Pritom Cairo je jediný skutočný pán domu, môj najbližší kamarát, parťák na výletoch, pri športe a počas osamelých dní. Ten verný, ktorý trpezlivo čaká, kým sa vrátim z roboty a za maškrtu by sa naučil chodiť aj po dvoch. Je to pes, ktorého som si kúpila, aby som prežila. Prežila jeden skrachovaný vzťah. Cairo je poisťka, aby som už nikdy nebola sama, aby som si mohla užívať jeho bezvýhradnú lásku iba sama pre seba.

Kým si ostatné tridsiatničky plánujú prvé alebo druhé dieťa, ja som si kúpila psa. Hovorí sa, že láska a šťastie sa nedajú kúpiť, mimo kúpy zvierata. Platí to na sto percent, môžem potvrdiť. Boxera som chcela odjakživa. Natruc všetkému a všetkým. Žeby na protest proti štandardu? Myslím, že to tak mohlo byť...

V kúpeľni si napustím plný pohár ľadovej vody a vysmädnuto ju vypijem. Pri romantickej večeri sme popíjali víno a na to nie som takmer vôbec zvyknutá. Čo by som však pre výnimočnosť situácie nespravila? Víno mi chutilo, rozviazalo jazyk a trocha smädu z nastupujúcej ľahkej opičky mi zážitok z večera určite nepokazí. Naopak, skôr kvitujem, že mám možnosť pokojne popremýšľať o toľkých načatých témach... Kde len začať? Najmä si nič nemaľovať narušovo... Ozýva sa vo mne niekde vzadu monotónny, tichý,

reálny, chladný a hlavne nevyžiadaný hlas.

Vraciam sa späť do spálne a opatrne si sadám na druhú stranu postele, než na akej obvykle ležím. Mik vôbec nezmenil polohu, leží stále majestátne uprostred lôžka a tuho spí. Obdivujem ho za to, ako sa dokáže uvoľniť až tak, že aj v „cudzej“ posteli má taký labužnícky a výdatný spánok. Mne vždy stačí iba trocha zmeny a v tom lepšom prípade som v polospánku, v horšom celkom čulá a hlavou mi kmitajú všetky problémy sveta, ktoré sú v tme ešte hrôzostrašnejšie. Má to niekto ale šťastie!

Líham si vedľa neho a s rizikom, že ho zobudím, sa k nemu priviniem a chytím ho za ruku. Ani teraz nič, žiadna odozva. Iba pokojný, spiaci, krásny, úspešný a totálne dôverný milenec a kamarát v jednom.

Svoju bdiacu myseľ sa snažím omámiť tým, že cieľene na nič neupieram pozornosť, nechávam myšlienky voľne plynúť. Pomaly zaspávam. Sú takmer tri hodiny ráno...

Vyzváňanie budíka na mobile ma prebúdzá z totálne reálneho a nedokončeného sna. Nechápem, prečo drnčí tak zavčasu, veď som takmer vôbec nespala, som tak strašne unavená... V tej sekunde ma objíma jeho ruka a všetko mi je jasné.

„Dobré ráno,“ hovorí môj milovaný v polospánku.

Odpovedám rovnako a obraciam sa k nemu. Normálne ráno nemám ani minútu času navyše, ale

dnes si chcem vychutnať každý okamih. Chvíle, keď nič nemusíme, ale všetko môžeme. Pevne ho objímam. Spí holý, vraj je tak zvyknutý. Nechápem, dokonca aj teraz, v zime...

„Spala si dobre?“ pýta sa prosto.

„Jasné, že áno, veď si tu ty. Ako by som mohla spať, zle?“ šepcem neúprimne.

Myslím, že inú odpoveď ani nečaká. Spokojne kýve hlavou. Vybavené, žiadne pochybnosti. Verí mi. Hladkám ho. Nohy máme prepletené. Páči sa mi, hreje ako piecka. Páči sa mi, že hneď ráno má dobrú náladu. Páči sa mi celý. Usmievam sa.

Napriek tomu, že bežne do deviatej bývam nemožná. Zachmúrená, bez nálady, až do prvej kávy. Asi zmena identity. Pre dnešok. Nemôžem inak. Milujem ho, hmatateľne to cítim, aj keď viem, že o hodinu budeme mať obaja iný život. Každý ten svoj. Ale teraz sme tu, a žiť sa má v danom prítomnom okamihu. Vedome si klamem do vrecka.

Lahučko ho pobozkám na neoholené líce, nosí strnisko, to na mňa vždy pôsobilo neuveriteľne mužne na všetkých chlapoch. A teraz je to práve Mik, prvý muž v mojom živote, ktorý nosí takto upravenú bradu. .. Prechádzam mu prstom po brade. Cítim kolínsku, aj keď sa musel navoňať ešte včera. Stále jasne rozoznávam čistú morskú vôňu. Milovaný leží pokojne vedľa mňa, v pološere zimného rána rozpoznávam, že sa potmehúdsy usmieva. Viem, že

sa mu moje dotyky páčia. Pobožkám ho na ústa, jemne otváram pery. Bozk opätuje rovnakým spôsobom. Potvorák jeden... Necháva mi voľné pole pôsobnosti, šifrovane to znamená, rob si so mnou, čo chceš...Okej, myslím si, pristupujem na tvoju hru a ešte s akým potešením! Opieram sa o lakeť a tvár mám tesne nad jeho. Pozeráme sa do očí, aspoň tak sa mi to v tom mdlom svetle zdá. Bez slov, iba náznaky tiel. Skláňam sa nad jeho pery a vyžiadam si vášnivý bozk, taký, aby sa mu vryl do pamäti, taký, aby nikdy nezabudol, aby vždy vedel, že som tu iba preňho. Jazyky sa nám divoko preplietajú. Už neleží nečinne. Začína mať prevahu. Prekotí ma na chrbát a vášnivo bozkáva na krk, rukou mi vyhrnie tričko nad prsia. Nezdržiava sa dlhou predohrou, na to nikdy nebol. Priamy ťah na bránku. Taký je jeho životný štýl a iný nie je ani v posteli. Ležím na chrbte a divo oddychujem. To je slasť, v slabiniach ma mrazí a súčasne pulzuje horúca krv. Chcem ho tu a teraz. Chcem tieto okamihy prežívať naveky. Šialene ma vzrušuje, vie, kam siahnuť. Vie o mne viac než ja sama.

„Provokovala si ma a teraz nemáš na výber,“ oznamuje mi nevzrušeným hlasom.

Pokým ja sa celá topím... Iba nemo prikývnem. Nenachádzam slová pre taký dokonalý pocit, ktorý sa ma práve zmocňuje. Tričko, tá jediná časť odevu, je v sekunde na kožušine vedľa postele. Teraz sme holí obaja. Sme si rovní. Jednou rukou ma drží za vlasy na

zátylku a divoko bozkáva. Druhou láska prsia. Vôbec nie jemne, nebojí sa pritlačiť. Hladkám ho na vlasoch tak, ako mi to priestor povoľuje. Nič nevymýšľam, teraz sa už nechám viesť. Páči sa mi, keď sa ku mne správa majetnícky, keď cítim, že mu bezvýhradne patrí. Práve to teraz robí... Robí bokmi dokonalé pohyby, ide mi v ústrety. Moje vzrušené telo sa začína samovoľne pohybovať v rovnakom rytme. Je to pud, vášeň, nedá sa to zastaviť, chcem viac. Naliehavo, živočíšne, tvrdo, a ihneď...

Viem, že do vyvrcholenia veľa času nezostáva, udávam aktu rovnaký rytmus a verím, že mu tým prinášam ešte väčšiu slasť a pôžitok...

Jemne sa pobozkáme. Obaja vieme. Leží na mne bez náznaku pohybu. Ledva dýchame. Odjakživa mám rada váhu mužského tela na mojom. Robí to presne tak, ako keby to vedel... Alebo som sa mu o tom hádam niekedy zmieňovala? Neviem. Ale on vie a to je dôležité. Objímam ho okolo pása, tým si ho k sebe viac pritískam. Ako o život, to presne vystihuje... Potrebujem ho celého, nemusím ani dýchať, stačí mi jeho blízkosť, verím, že s ním popriem aj fyzické zákony. V tomto okamihu som iba jeho. A on je môj. Teraz. Lietam v tom až po uši, som šialene zaľúbená. Je to silný a opojný stav bytia. Tak veľmi dospelá a tak hlúpo zamilovaná.

Viem, že je to veľmi zlé, byť práve s ním... Keby som bola naivnejšia, menej skúsená žena, bolo by to oveľa

jednoduchšie. Hlavou by sa nepreháňali negatívne myšlienky, užívala by som si iba to obrovské množstvo endorfínov, ktoré sa mi vyplavujú po celom tele.

Rozvidnelo sa, cez ľanové závesy už presvitá nemilosrdné šedé denné svetlo. Realita pracovného dňa sa mi nepatrične derie do mysle. Musím ísť okamžite do redakcie. Podľa môjho odhadu mám asi hodinu sklz. Nikto nevie, kde som, čo sa deje, prečo nie som v kancelárii pri svojom počítači a usilovne nepracujem na novej akčnej reportáži. Nikomu som sa neohlásila, ako som mohla vedieť...

Vždy svedomitá a načas chodiaca redaktorka regionálneho týždenníka nie je teraz ani na mobile. Ten je z logických dôvodov na tichom režime, niekde medzi dekou a vankúšom. Asi.

„Už musím ísť, láska, je osem hodín. Mala som byť už hodinu v redakcii,“ hovorím mäkko milovanému a vstávam z postele.

„Dám si ešte sprchu a kľúče ti nechám tam, kde vždy, môže byť?“ obracia sa ku mne.

„Jasné, pokojne, nemusíš sa ponáhľať, pokojne si vyrieš, čo potrebuješ. Zostaň tu ako dlho potrebuješ...“ odpovedám vecne.

Bleskovou rýchlosťou bežím do kúpeľne, kým periférnym okom ešte registrujem, ako si v posteli otvára notebook a komentuje aktuálne správy z prehliadača. Cairo trpezlivo čaká na vypustenie a na raňajkové granule od svojej nič nestíhajúcej paničky.

Psa vypúšťam na záhradu, vyčistím si zuby, nahodím maskaru, pod oči make-up, stiahnem vlasy do uzla a o dve minúty som z kúpeľne vonku. Nakuknem do spálne a volám na Mika:

„Bežím, maj úspešný deň. Caira, prosím, potom zavolaj dnu... Mám ťa veľmi rada,“ lúčim sa

Snažím sa potlačiť zlomený hlas. Neznášam lúčenie. Nakláňam sa po pusu na rozlúčku. Asi pôsobím vyrovnané, možno aj veselo, ale chce sa mi revať! Prosím ťa, zostaň, deň alebo dva, alebo navždy. Taký miniokamih normálnej partnerskej existencie mi nestačí! Neopúšťaj ma! S tebou mám pocit, že žijem, sama len prežívam...

Už teraz mi je smutno.

Iba sa umelo usmejem. Nemôžem nič iné, karty sú rozdané. Ťažký život milenky zaneprázdneného muža. Myslieť si môžem čokoľvek, povedať len niečo. Sama nechápem, ako som sa do takejto vzťahovej pasce dostala. Vyštudovaná, prakticky uvažujúca dospelá žena...

„Jasné, maj sa, krásny deň. O chvíľu sa vidíme v redakcii,“ lúči sa.

Bodaj by tá veta bola taká jednoznačná a obyčajná, ako sa na prvé počutie zdá, hovorím si v duchu trpko.

Nechávam milenca v posteli, psa na záhrade a navliekam si kabát. Pod pazuchu vložím notebook a mierim k autu. Rýchlo kontrolujem mobil, nič, žiadna správa, žiadny zmeškaný hovor. Na okamih mi

mihne hlavou, že keby sa mi čokoľvek stalo, ani pes po mne neštekne. Možno popoludní by sa niekto začal zaujímať, čo sa deje, prečo som sa nikomu hlásila. Ale to by som už pokojne mohla byť dávno... Nič to, je to jedno, načo sa zbytočne plašiť. Zlé myšlienky navodzujú ešte horšie. Viem to, do frasa, tak prečo sa v tom len zbytočne vrтам? Do práce sa rútim neprimerane rýchlo. Byť ráno v redakcii je pre mňa dôležité, je to prakticky jediná možnosť porozprávať sa s kolegami o pripravovaných rozpracovaných podkladoch a zladieť články pre aktuálne vydanie novín. A predovšetkým, je to takmer jediná chvíľa, keď je možné zastihnúť aj šéfredaktora novín, teda môjho šéfa Ota.

Zadychčaná dorazím do redakcie. V kanceláriách pokoj, pohoda, nikto sa na nič nepýta. Asi si vysvetlili neobvyklé meškanie nečakanou služobkou. Neriešim. Koniec koncov, nič vážne sa nestalo. Aj tak si to nadpracujem. Keby sa rovnako dôsledne riešili aj nadčasy, žila by som si na väčšej nohe...

Sadám si k počítaču, automaticky prechádzam maily a unavený mozog s nadbytkom informácií z predchádzajúceho večera, noci aj rána si robí, čo chce. Som unavená, ale aj spokojná.

Viem, že Mika o chvíľku uvidím. Je to popredný obchodný partner našich novín. Milovaný má predpoludním schôdzku v súvislosti s expanziou do zahraničia s vedením našej spoločnosti, teda majiteľom novín, šéfom Otom.

Síce si na redakčnej pôde nemôžeme dovoliť ani slovíčko navyše, ale aj napriek tomu ma jeho očakávaná návšteva naplňa radosťou. Stačí, že je nablízku. Neexistuje nič potom, klamem si. Žiadny nasledujúci týždeň samoty, opustenosti, trýznivých myšlienok... Nie! Nechcem si kaziť tak nádherne začatý deň. Aspoň ešte teraz nie.

Intermezzo 1

Nikto o našom tajomstve nevie, nemá ani tušenie. Ani mať nemôže. Je to dobrodružná hra. Hra na ostrie noža. Podmienkou pre posunutie sa k banku je vynikajúci balans.

Vždy viem, že ide do redakcie, svedomito mi to vopred zavolá. Milé, však? Teším sa naňho ako malé decko na kolotoč. Stretneme sa akoby „náhodou“ na chodbe, zaželáme si dobrý deň, usmejeme sa a vieme. Iba my dvaja vieme viac. O tolko viac než okolie. Pritom by som mu najradšej skočila do náruče, upravila golier na košeli a uvarila kávu... Nedá sa. Bohužiaľ, predovšetkým pre mňa. Naše pozície sú jasne rozdelené. Tak služobne, ako aj súkromne. Nebezpečné hry majú nelútostné pravidlá. Tak to býva.

Mik je významný finančný partner, ktorý zastrešuje takmer celú reklamu v novinách. Má kontakty, ktoré majú kontakty a nielen to... Je profesionálny manažér, ktorý sa iba svojou usilovnosťou vypracoval až do

tejto vysokej pozície. Vyštudoval vysokú školu popri zamestnaní. Je klasický príklad toho, že ak je človek prirodzene múdry a cieľavedomý, ľady sa pohnú tam, kam chce on sám... Vážim si ho a rešpektujem ho. Je nesmierny puntičkár, ktorý zo svojej cesty neustupuje. V práci a obchode je tvrdý, nekompromisný, urputný a vytrvalý. Tak to asi má byť. V biznise sa to skutočne inak nedá. Vede sme o tom dlhé diskusie. Cítim, že ani v súkromnom živote sa nedokáže od svojej pracovnej masky oslobodiť. Takmer v každej chvíli z neho cítim trochu manažérskej namyslenosti, lepšie povedané, malej nadradenosti... Na druhej strane, bolo by čudné, keby sa ku mne správal úplne inak. Prosto je taký, aký je, viem to a rešpektujem to. On je kapitán lode a ja posádka. Vyhovuje mi to, nezniesla by som priateľa, ktorého by som vliekla za sebou a ukazovala mu svet. Potrebujem muža znalého života. Muža, na ktorého môžem upierať zrak ako na osobnosť. A on osobnosťou je. Môj Mik...